

ПРОЦЕСУАЛЬНА ПОЛІТИКА І «СПРАВЕДЛИВЕ ПРАВОСУДДЯ» ЯК ДЕРЖАВНА СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА

PROCEDURAL POLICY AND “FAIR JUSTICE” AS A STATE STRATEGY FOR THE DEVELOPMENT OF CIVIL PROCEDURAL LAW

Гетманцев М.О., к.ю.н., старший дослідник,
завідувач лабораторії захисту суб'єктивних прав, відділу проблем приватного права
*Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва
імені академіка Ф.Г. Бурчака Національної академії правових наук України*

У статті досліджено суть процесуальної політики і справедливого правосуддя як державної стратегії розвитку цивільного процесуального права. Констатується, що процесуальна політика є одним із суттєвих чинників, що впливає на формування концептуальних основ цивільного процесуального права та є своєрідним адекватом соціальних потреб та очікувань суспільства від процедури розгляду та вирішення цивільних справ з метою ухвалення законного і обґрунтованого рішення. Процесуальну політику та «справедливе правосуддя» за своєю суттю можна розглядати як державну стратегію та тактику розвитку цивільного процесуального права та його застосування, своєрідним відношенням влади до забезпечення захисту прав і інтересів особи, що відповідають суті побудови правової держави.

Зауважується, що процесуальна політика є правовою основою для подальшого удосконалення цивільного судочинства. Адже цивільне судочинство виступає судовою формою захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод, інтересів фізичних та юридичних осіб або держави. Для цього розробляються правила, які формуються з врахуванням того, щоби судовий захист проводився справедливо, своєчасно та неупереджено.

Підкреслюється, що з позицій Європейської конвенції та прецедентного тлумачення її положень Європейським судом з прав людини, розуміння справедливості судового розгляду пов'язане, як правило, із процедурним аспектом правосуддя, що визначають статус особи, притягнутої до відповідальності.

Процедурна справедливість характеризує формальну рівність та формальну справедливість, відповідно, справедливість судового розгляду за своєю суттю є інструментальна та покликана забезпечити справедливість судового рішення. Фактична нерівність зводить мету до її уявності та нереальності, оскільки дійсна змагальність у цивільному судочинстві можлива лише в умовах юридичної та фактичної рівності його сторін. Отож, дотримання встановленої форми і правил цивільного судочинства (рівність, змагальність тощо) не забезпечує справедливе судові рішення.

Формі цивільного судочинства не повинно надаватися більш вагоме значення, ніж його змісту та результату, оскільки само, власне судочинство, не може бути самоціллю та виступати критерієм справедливості. Його завданням повинно бути досягнення справедливості через захист порушених цивільних прав та охоронюваних законом інтересів особи.

Ключові слова: цивільне судочинство, процесуальна політика, справедливе правосуддя, Європейський суд, захист цивільних прав і інтересів, суд, судові рішення, ухвала.

The article examines the essence of procedural policy and fair justice as a state strategy for the development of civil procedural law. It is stated that procedural policy is one of the essential factors influencing the formulation of the conceptual foundations of civil procedural law and is a kind of adept of social needs and society's expectations from the procedure for consideration and resolution of civil cases with the aim of making a legal and well-founded decision. Procedural policy and “fair justice” in their essence can be considered as a state strategy and tactics for the development of civil procedural law and its application, a peculiar attitude of the authorities to ensure the protection of the rights and interests of a person, which correspond to the essence of building a legal state.

It is noted that procedural policy is the legal basis for further improvement of civil justice. After all, civil proceedings act as a judicial form of protection of violated, unrecognized or disputed rights, freedoms, interests of individuals and legal entities or the state. For this, rules are being developed, which are formed taking into account the fact that legal defense is conducted fairly, timely and impartially.

It is emphasized that from the point of view of the European Convention and the precedent interpretation of its provisions by the European Court of Human Rights, the understanding of the justice of the trial is connected, as a rule, with the procedural aspect of justice, which determines the status of the person brought to justice.

Procedural justice characterizes formal equality and formal justice, respectively, the justice of the trial is instrumental in its essence and designed to ensure the justice of the court decision. Actual inequality reduces the goal to its imaginability and unreality, since real competition in civil proceedings is possible only in conditions of legal and factual equality of its parties. Therefore, compliance with the established form and rules of civil proceedings (equality, competition, etc.) does not ensure a fair court decision.

The form of civil proceedings should not be given more importance than its content and result, since the actual proceedings cannot be an end in themselves and act as a criterion of justice. Its task should be to achieve justice through the protection of violated civil rights and the interests of a person protected by law.

Key words: civil justice, procedural policy, fair justice, European Court, protection of civil rights and interests, court, court decision, resolution.

Постановка проблеми. Правове регулювання відрізняється складною природою: воно зумовлене різнотипними за своїм характером факторами соціального та юридичного порядку, має суб'єктивну спрямованість, залежить від умов соціального середовища. Право виступає як важіль впливу на суспільні відносини тільки за умови чіткого уявлення, за допомогою яких засобів здійснюється переведення правових вимог у соціальну поведінку. Одним із таких засобів за допомогою якого право виступає як важіль впливу на суспільні відносини є правова політика і, відповідно, «справедливе правосуддя», які є вагомим чинником і підґрунтям розвитку цивільного процесуального права.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання процесуальної політики і «справедливого правосуддя» не були обділені увагою науковців, зокрема у вітчизняні правовій науці означені питання розглядалися такими вченими правниками як: М. Довбиш, О. Гетманцева, О. Колісник, В. Кройтора, С. Коросда, Р. Сопільника, М. Ясинка, С. Шевчука та інших вчених. Проте, подальше реформування і вдосконалення судової системи, в цілому, потребує дослідження означених питань з позицій ефективного її функціонування.

Метою пропонованої роботи є розкриття суті процесуальної політики та її впливу на справедливе правосуддя, що є основою державної стратегії розвитку цивільного процесуального права.

Виклад основного матеріалу. Здійснення ефективної правової політики на сучасному етапі розвитку українського суспільства є однією з визначальних умов його подальшого демократичного реформування, зміцнення в країні інститутів правової держави, конкурентоспроможної ринкової економіки, забезпечення реалізації прав і свобод людини та громадянина [7, с. 6].

На сьогодні юридична наука та практика приділяє недостатньої уваги дослідженню таких процесуально-правових засобів впливу на суспільні відносини як процесуальна політика, що не дозволяє говорити про вдосконалення механізму процесуально-правового регулювання загалом. Розвиток юридичної доктрини безпосередньо пов'язаний з ефективною роботою як суб'єктів правотворчого так і правозастосовного процесів, проте відсутність єдності поглядів у дослідженні таких основних правових категорій як «цивільний процес», «цивільне судочинство», «метод цивільного процесуального права», «процесуальний режим», «функції процесуального права» у механізмі процесуально-правового регулювання не дозволяють створити ту концепцію процесуально-правових засобів, які можуть бути покладені в основу оптимізації всіх видів юрисдикційного процесу в державі. Саме процесуальна політика дозволить визначити суть процесуальних засобів та направити в єдине русло практичну діяльність суб'єктів правозастосовного процесу на основі ефективного механізму процесуально-правового регулювання. З цих позицій процесуальна політика, яка виступає різновидом правової політики держави, спрямована на вдосконалення механізму правового регулювання загалом, і механізму процесуально-правового регулювання, зокрема.

Процесуальна політика втілюється у доктринальній і нормативній формах. З наукової точки зору вона повинна являти собою систему знань не лише теоретичного, але і практичного характеру, що сприятиме законодавчо проводити ефективні заходи у сфері захисту прав особи. Процесуальна політика є одним з суттєвих чинників, що впливає на формування концептуальних основ цивільного процесуального права та є своєрідним адептом соціальних потреб та очікувань суспільства від процедури розгляду та вирішення цивільних справ з метою ухвалення законного і обґрунтованого рішення. Звісно, що ідеологічним підґрунтям процесуальної політики як різновиду правової політики є правові цінності, що домінують у суспільстві на його конкретному історичному етапі розвитку. Процесуальну політику за своєю суттю можна розглядати як державну стратегію та тактику розвитку цивільного процесуального права та його застосування, своєрідним відношенням влади до порядку розгляду і вирішення цивільних справ. З цих позицій вона може розглядатися як особливе політико-правове явище, що спрямоване на визначення стратегічних завдань щодо удосконалення механізму захисту прав і свобод особи, що відповідають суті побудови правової держави.

Процесуальна політика, як і будь-яка інша правова політика, здебільшого проявляється у законотворчому процесі та, як наслідок, об'єктивується у законах та інших нормативно-правових актах. Як і будь-який інший вид правової політики вона проходить певний свій етап послідовного формування і, відповідно, реалізації. До прикладу, основні риси реалізації процесуальної політики в законодавчому аспекті, як правило, «крокують» у одному напрямку із основними принципами цивільного процесуального права. Так, одним із суттєвих елементів принципу верховенства права є принцип юридичної визначеності. В його основі лежить відоме з римського права положення *res iudicata* (лат. «вирішена справа») відповідно до якого остаточне рішення правомочного суду, яке вступило в силу, є обов'язковим для сторін і не може переглядатися [8, с. 62]. Іншими словами цей принцип гарантує остаточність рішень (що вирішено – вирішено і не

має переглядатися до безмежності). Принцип юридичної визначеності, зокрема, вимагає, щоб судові рішення, що набрали законної сили, переглядалося лише у виняткових випадках [3, с. 7]. Формування чіткого, якісного та зрозумілого процесуального законодавства, а також побудова практично обґрунтованої судової системи, де кожен зможе реалізувати конституційне право на справедливий суд, повинні стати пріоритетними для влади у цьому напрямку на найближчі роки [3, с. 79] та стратегічною метою процесуальної політики.

Процесуальна політика тісно взаємопов'язана з правовою ідеологією. З одного боку, правова ідеологія закладає основу для процесуальної політики у вигляді певної теорії чи моделі, що дає змогу визначити пріоритети процесуальної політики, зафіксувати її завдання, правові цінності та ідеали, що в подальшому відслідковуються в процесі здійснення цивільного судочинства. У цьому контексті правова ідеологія виступає своєрідним теоретичним проектом для процесуальної політики. Вплив правової ідеології на процесуальну політику прослідковується не лише на загально правовому рівні, а й на рівні конкретних судово-правових реформ. Сьогодні, в результаті реформи, пропонується знову змінити призначення ЦПК України – визначити юрисдикцію та повноваження загальних судів щодо цивільних спорів та інших передбачених цим Кодексом справ і встановлювати порядок цивільного судочинства, а також визначити завдання цивільного судочинства як справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду і вирішення цивільних справ з метою ефективного захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави. Такий підхід свідчить про перехід до еволюційно нового ступеня його розвитку як порядку здійснення справедливого правосуддя, визначає роль судді та учасників процесу й повинен знайти відображення у зміні структури кодексу. Як бачимо, процес взаємодії правової ідеології та процесуальної політики має діалектичний характер.

Можна констатувати, що значення правової ідеології у процесуальній політиці обумовлюється її змістовно-функціональними характеристиками, що набувають теоретико-методологічних ознак як відправних і визначальних водночас. З цих позицій можна стверджувати про її змістовну, функціональну та стимулюючу роль у частині реалізації мети і завдань процесуальної політики, яка концептуально повинна орієнтуватися на мету і завдання цивільного судочинства. Саме мета і завдання виконують важливе значення: а) положення цієї норми відповідає приписам ст. 6. Конвенції про захист прав людини та основних свобод щодо права кожного при вирішенні питання щодо його прав та обов'язків на справедливий та відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, установленим законом; б) положення про мету і завдання цивільного судочинства виступають об'єктивним правовим критерієм спрямування процесуальної діяльності суду та учасників судового процесу [9, с. 77].

Суть процесуальної політики, як правило, має мінливий характер і залежить від того, які аспекти соціального призначення суду в конкретній історичній ситуації виходять на перший план і стають найактуальнішими. Відповідно до Конституції України (ст. 3) людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Саме перелічені цінності повинні перебувати в основі формування і реалізації процесуальної політики та забезпечення справедливого правосуддя, оскільки відображають природно-правовий зміст останніх. Відповідно, слід акцентувати увагу на побудові концепції природно-правової процесуальної політики і справедливого правосуддя. Основна суть процесуальної політики має полягати у підвищенні рівня захищеності прав та законних інтересів особи.

Процесуальна політика є правовою основою для подальшого удосконалення цивільного судочинства. Адже цивільне судочинство виступає судовою формою захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод, інтересів фізичних та юридичних осіб або держави. Для цього розробляються правила, які регламентують поведінку суду, органів виконання та учасників цивільного процесу під час розгляду та вирішення цивільних справ. Указані правила формуються з врахуванням того, щоби судовий захист проводився справедливо, своєчасно та неупереджено (ст. 2 Цивільного процесуального кодексу України [6, с. 167]).

Проте, яка мета є пріоритетною для суду: вирішення конкретного спору (справи) чи захист порушених прав? Саме в основоположних актах міжнародного права була розроблена «Концепція справедливого суду». Загальна декларація прав людини (ст. 10) передбачає: «Кожна людина, для визначення її прав і обов'язків і для встановлення обґрунтованості пред'явленого їй кримінального обвинувачення, має право, на основі повної рівності, на те, щоб її справа була розглянута прилюдно і з додержанням усіх вимог справедливості незалежним і безстороннім судом» [4]. Перелік процесуальних гарантій, покликаних забезпечити справедливість судового розгляду «на основі повної рівності» передбачений ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права 1966 р. Проте більш широкий перелік міжнародних стандартів «справедливого суду» передбачений у прецедентній практиці Європейського суду з прав людини: розгляд справи незалежним та неупередженим судом; розгляд справи у розумний термін; публічність судового розгляду, що допускає обмеження з міркувань моралі, громадського порядку, державної безпеки у демократичному суспільстві, а також на користь неповнолітніх, для захисту приватного життя та інтересів правосуддя, при цьому в усіх випадках судові рішення оголошуються публічно; користуватися безкоштовною допомогою перекладача, якщо він не розуміє мови, яка використовується в суді, або не говорить цією мовою тощо [8]. Як бачимо, з позицій Європейської конвенції та прецедентного тлумачення її положень Європейським судом з прав людини, розуміння справедливості судового розгляду пов'язане, як правило, із процедурним аспектом правосуддя, що визначають статус особи, притягнутої до відповідальності. Іншими словами можна сказати, що мова йде про вимогу самої процедурної справедливості, яку можна розглядати як систему правил, що забезпечують справедливість результату дій учасників судової справи, незалежно від будь-яких обставин. Процедурна справедливість характеризує формальну рівність та формальну справедливість, відповідно, справедливість судового розгляду за своєю суттю є інструментальна та покликана забезпечити справедливість судового рішення. Фактична нерівність сторін зводить мету до її уявності та нереальності, оскільки дійсна змагальність у цивільному судочинстві можлива лише в умовах юридичної та фактичної рівності його сторін. Отож, дотримання встановленої форми і правил цивільного судочинства ще не забезпечує справедливе судове рішення.

Формі цивільного судочинства не повинно надаватися більш вагоме значення, ніж його змісту та результату, оскільки саме судочинство не може бути самоціллю та виступати критерієм справедливості. Його завданням повинно бути досягнення справедливості через захист порушених цивільних прав та охоронюваних законом інтересів особи. Цивільне судочинство не може легітимувати себе через формальне дотримання процесуальних норм і правил. Його завданням також не можуть виключно виступати лише процесуальна справедливість і правильність розгляду спору. Велике значення має матеріальна справедливість, яка дозволяє говорити, що саме судочинство було справедливим і правильним, але не навпаки

[1, с. 106]. Як свідчить практика звернень громадян зі скаргами до Європейського суду, поняття «справедливий суд» може тлумачитись досить неоднозначно. Як правило особи, які не досягли у судовому провадженні бажаного результату, не завжди можуть уточнити, у чому конкретно полягала неповага з боку національних судів до їх права на справедливий суд. У багатьох випадках скарга на несправедливий судовий розгляд полягає у запереченні результату судового розгляду справи та твердженні щодо помилок стосовно фактів та права [5]. Враховуючи той факт, що право на справедливий суд займає основне місце у системі глобальних цінностей демократичного суспільства, Європейський суд у своїй практиці пропонує досить широке його тлумачення. Так, у справі *Delcourt v. Belgium* Суд зазначив, що «у демократичному суспільстві у світлі розуміння Конвенції, право на справедливий суд посідає настільки значне місце, що обмежувальне тлумачення статті 6 не відповідало б меті та призначенню цього положення» [5]. У справі *Bellet v. France* Суд зазначив, що «стаття 6 § 1 Конвенції містить гарантії справедливого судочинства, одним з аспектів яких є доступ до суду. Рівень доступу, наданий національним законодавством, має бути достатнім для забезпечення права особи на суд з огляду на принцип верховенства права в демократичному суспільстві. Для того, щоб доступ був ефективним, особа повинна мати чітку практичну можливість оскаржити дії, які становлять втручання у її права» [5].

Як свідчить позиція Суду у багатьох справах, основною складовою права на суд є право доступу, в тому розумінні, що особі має бути забезпечена можливість звернутись до суду для вирішення певного питання, і що з боку держави не повинні чинитись правові чи практичні перешкоди для здійснення цього права.

У своїй практиці Європейський суд неодноразово наголошував, що право на доступ до суду, закріплене у 6 § 1 Конвенції, не є абсолютним: воно може бути піддане допустимим обмеженням, оскільки вимагає за своєю природою державного регулювання. Держави-учасниці користуються у цьому питанні певною свободою розсуду. Однак Суд повинен прийняти в останній інстанції рішення щодо дотримання вимог Конвенції; він повинен переконатись у тому, що право доступу до суду не обмежується таким чином чи такою мірою, що сама суть права буде зведена нанівець. Крім того, подібне обмеження не буде відповідати ст. 6 § 1, якщо воно не переслідує легітимної мети та не існує розумної пропорційності між використаними засобами та поставленою метою (див. *Prince Hans-Adam II of Liechtenstein v. Germany*) [5].

Велике значення в даному контексті набуває питання про співвідношення гарантованого Конституцією України права на судовий захист та тих прав, які захищаються внаслідок такого звернення.

Висновки. Процесуальна політика – це різновид правової політики, у сфері захисту прав і свобод особи, основні положення якої відповідають сучасним уявленням суспільства та стратегічно сформовані державою шляхом прийняття і застосування законодавчих норм з метою захисту прав і свобод особи і забезпечення при цьому гармонійного поєднання індивідуальних, суспільних та державних інтересів.

Процесуальна політика є правовою основою для подальшого удосконалення цивільного судочинства, оскільки саме воно виступає судовою формою захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод, інтересів фізичних та юридичних осіб або держави.

Суть процесуальної політики залежать від того, які аспекти соціального призначення суду в конкретній історичній ситуації виходять на перший план і стають найактуальнішими. Саме «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека» – як «найвища соціальна цінність» повинні перебувати в основі формування

і реалізації процесуальної політики та забезпечення справедливої правосуддя, оскільки саме вони відображають природно-правовий зміст вказаних категорій. Відповідно,

слід акцентувати увагу на побудові концепції природно-правової процесуальної політики і справедливої правосуддя.

ЛІТЕРАТУРА

1. Rawls J. Eine Theorie der Gerechtigkeit (A Theory of Justice). Frankfurt am Main, 1971. S. 106. 538 <https://giuseppicapograssi.files.wordpress.com/2014/08/rawls99.pdf>
2. Актуальні питання цивільного судочинства у світлі судової реформи України. Монографія за заг. ред Н.Ю. Голубевої. НУ ОЮА. Одеса: юридична література. 2017. 212 с.
3. Гетьманцев М. Принцип справедливості як основна ознака здійснення правосуддя. Правові виклики сучасності: міжнародна міграція в умовах глобалізації : Матеріали І Міжнар. наук.-практ. онлайн конф. (Чернівці, 23 жовтня 2020 р.) / [редкол.: Н. Д. Гетьманцева (голова), О. В. Кіряк (відпов. секр.) та ін.]. Чернівці : Чернівець. нац. ун-т ім. Ю. Федьковича, 2020. С. 78–80.
4. Загальна декларація прав людини Прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10 грудня 1948 року URL :https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text
5. Коваль І. Право на справедливий суд: практика Європейського суду з прав людини щодо України. URL : https://minjust.gov.ua/m/str_7474
6. Рогач О. Я., Феннич В. П. Вплив прецедентної практики Європейського суду з прав людини на цивільне судочинство України. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*, 2022. Серія Право. Випуск 72: частина 1. С. 166–170.
7. Руднева О. М. Ярмаш О. Н. Правова політика України: стан, проблеми концептуалізації та підвищення ефективності. Правова політика України: концептуальні засади та механізми формування : зб. матеріалів наук. – практ. конф. (Київ, 5 груд. 2012 р.) / за ред. О. М. Рудневої, д. ю. н., проф. К. : НІСД, 2013. С. 6–26.
8. Фулей Т. І. Застосування практики Європейського суду з прав людини при здійсненні правосуддя : науково-методичний посібник для суддів. 2-ге вид. випр., допов. К., 2015. 208с. URL: <https://www.osce.org/files/f/documents/4/7/232716.pdf>
9. Цивільне процесуальне право України (Загальна частина): підруч. / О. В. Гетьманцев, Л. А. Кондрат'єва, Л. А. Остафійчук, А. Л. Паскар, І. Ю. Татулич; за ред. О. В. Гетьманцева. Чернівці: Чернівець. нац. ун-т ім. Ю. Федьковича, 2022, 412 с.